

ת"פ 44862/06/20 - מדינת ישראל-פמ"ד נגד קאיד אלחמידי-בעצמו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 44862-06-20
24 מרץ 2021

לפני כב' השופט יובל ליבדרו

המאשימה:

מדינת ישראל-פמ"ד
ע"י ב"כ עו"ד אסף בר יוסף

נגד

הנאשם:

קאיד אלחמידי-בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד סמיר אבו עבד

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירות של החזקת נשק ואביזר ואיומים, עבירות לפי סעיפים 144(א) רישא וסיפא ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בין הנאשם לבין המתלונן (קרוב משפחתו) קיים סכסוך מתמשך. בתאריך 05.06.2020 סמוך לשעה 13:37, הלך הנאשם הלך ושוב מול ביתו של המתלונן ברהט כשהוא משוחח בטלפון ולאחר זמן מה עזב את המקום. הדבר עורר את חשדו של אחר שהבחין בנאשם מקצה הרחוב, והוא נעמד סמוך לביתו של המתלונן.

לאחר מספר דקות, יצא הנאשם מביתו (שנמצא במרחק עשרות מטרים מבית המתלונן) וחזר לביתו של המתלונן כשהוא נוהג ברכבו תוך שהוא מחזיק אקדח יחד עם מחסנית ריקה בתוך הנשק. הנאשם החנה את רכבו באמצע הכביש מול הכניסה לביתו של המתלונן, יצא מהרכב לכיוון המתלונן כשהוא מחזיק את האקדח ואמר למתלונן: "תצא מהבית יארביעה". המתלונן אחז באקדח וניסה לשחררו מידו של הנאשם ובין השניים התפתח מאבק במהלכו הצליח המתלונן לקחת את האקדח מהנאשם. האחר אשר ראה את הנאשם נכנס לחצר ביתו של המתלונן, נכנס אף הוא לחצר ביתו של המתלונן, ובעת שהמתלונן והנאשם נאבקו, הכה הוא את הנאשם בראשו באמצעות אבן. בהמשך לקח האחר את האקדח מידי המתלונן ומסר אותו באותו יום למשטרה.

3. במסגרת הסדר הטיעון הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית, וכל צד טען לעונש באופן "חופשי".

טיעוני הצדדים

4. המאשימה העלתה את טיעוניה לעונש בכתב והשלימה טיעון על-פה.

המאשימה טענה כי יש לקבוע מתחם העונש הולם אחד לשתי העבירות המיוחסות לנאשם. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין 24 ל-48 חודשי מאסר.

המאשימה עתרה לעונש של 42 חודשי מאסר, מאסר מותנה, קנס משמעותי, פסילת רישיון נהיגה בפועל, פסילת רישיון נהיגה על תנאי ופיצוי המתלונן.

המאשימה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה הגבוהה מאוד בהם. המאשימה הדגישה את השימוש שעשה הנאשם בנשק כאמצעי לפתרון הסכסוך בינו לבין המתלונן וזאת במרכז העיר ובאור יום. בעניין זה הוסיפה את החשש מהסלמת אירוע בו מעורב נשק שלא כדין.

המאשימה טענה כי יש להחמיר עם הנאשם גם משיקולי הרתעת הרבים, וזאת בשים לב לחומרה הנשקפת מעבירות נשק, לפוטנציאל הסיכון לפגיעה בגוף ובנפש, לחשש כי נשק בלתי חוקי יתגלגל לגורמים עוינים בהיבט הפלילי והביטחוני ולעובדה כי עבירות הנשק הפכו זה מכבר ל"מכת מדינה".

המאשימה טענה כי יש להחמיר עם הנאשם גם בשל שיקולי הרתעת היחיד וזאת בשים לב לעברו הפלילי המכביד של הנאשם הכולל, בין היתר, הרשעה קודמת בעבירת נשק (בה הורשע במסגרת שירותו הצבאי). המאשימה טענה כי עונשי מאסר קודמים שריצה הנאשם לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע את העבירות בתיק דנן. המאשימה הוסיפה כי בעניינו של הנאשם לא התבקש תסקיר שירות מבחן ועל כן אין לשקול בעניינו שיקולי שיקום. בנוסף טענה המאשימה כי הנאשם אמנם הודה ולקח אחריות על מעשיו אך עשה זאת רק לאחר שנשמעו כל עדי התביעה וההגנה ומכאן שאין הוא זכאי להקלה הניתנת על דרך הכלל לנאשמים הלוקחים אחריות וחוסכים בזמן שיפוטי. המאשימה צרפה פסיקה לתמיכה בטיעוניה.

5. ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין מאסר מותנה ל-10 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם עתר לעונש מאסר החופף את תקופת מעצרו של הנאשם (כ-9 חודשים), למאסר מותנה, לחתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה ולקנס על פי שיקול דעתו של בית המשפט.

ב"כ הנאשם עתר לדחות את עתירת המאשימה לפסילת רישיון הנהיגה של הנאשם ולחלופין עתר לפסילת רישיון הנהיגה על תנאי בלבד. ב"כ הנאשם טען בעניין זה כי הנאשם עבר עבירות שאין חובת פסילת רישיון נהיגה לצדן.

ב"כ הנאשם הפנה לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה וטען כי יש לתת משקל לסוג הנשק והאביזר (אקדח ומחסנית), לעובדה כי המחסנית לא הייתה טעונה בתחמושת, למשך הזמן הקצר בו נמשך האירוע, לאופי האיום שהשמיע הנאשם כלפי המתלונן ואשר נמצא לטעמו ברף הנמוך בגזרת עבירה זו ולעובדה שהנשק נתפס והועבר למשטרה בסופו של יום. כן הפנה ב"כ הנאשם לחבלות שנגרמו לנאשם במהלך האירוע ולטיפול הרפואי לו נזקק בשל חבלות אלו.

ב"כ הנאשם התייחס לפסיקה שצרפה המאשימה וטען כי זו שונה בנסיבותיה מהנסיבות בתיק זה שכן חלקה מתייחס לעבירות שונות או נוספות על אלו שבהן הורשע הנאשם וחלקה מתייחסת לסוג נשק אחר או לנשק עם תחמושת לצדו.

ב"כ הנאשם התייחס לעברו הפלילי של הנאשם, וביחס להרשעה בעבירת הנשק טען כי זו קשורה לאירוע ישן

שאירע לפני כ-17 שנה, עת היה הנאשם כבן 18.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם הודה במיוחס לו, לקח אחריות על מעשיו וחסך זמן שיפוטי. ב"כ הנאשם הוסיף כי הגם שהנאשם הודה רק לאחר שנשמעו עדי התביעה וההגנה, לא ניתן להתעלם מכך שההסדר גובש לאחר משא ומתן ממושך שהתנהל בין הצדדים במקביל לניהול הליך ההוכחות. ב"כ הנאשם טען כי הוא נמנע מלבקש תסקיר של שירות המבחן בעניינו של הנאשם אך בשל החשש להתארכות ההליך עקב כך. בעניין זה הוסיף ב"כ הנאשם, כי ראוי לתת משקל לתקופה הממושכת בה נתון הנאשם במעצר, על הקושי הנגזר מכך.

ב"כ הנאשם הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות לעובדה כי הוא אב לשישה ילדים קטנים.

ב"כ הנאשם צרף מסמכים רפואיים לחבלות שנגרמו לנאשם והפנה לפסיקה לתמיכה בטיעונו.

6. הנאשם אמר את דברו. הנאשם מסר תחילה כי הוא הודה כדי לסיים את התיק, ואולם בהמשך הבהיר כי הוא חוזר על הודאתו וכי הוא לוקח אחריות על מעשיו. הנאשם ביקש את רחמי בית המשפט בשל נסיבותיו האישיות וביקש שלא לפסול לו את רישיון הנהיגה כדי לא לפגוע במשלח ידו כנהג משאית וביכולתו לפרנס את משפחתו.

דין

7. סבורני כי מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין שנה לשלוש שנות מאסר. בקביעת המתחם התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כפי שאפרט להלן.

8. הנאשם פגע בערכים המוגנים של שמירה על שלומו ובטחונו של הציבור ועל שלומו, בטחונו ושלוות רוחו של אדם (המתלונן).

9. ניסיון החיים במציאות הישראלית מלמד כי ישנו בסיס מוצק לחשש כי נשק שהוחזק באופן לא חוקי ימצא בסופו של יום בידי גורמים עברייניים או עוינים שיעשו בו שימוש לפגיעה בגוף ובנפש. בע"פ 5220/09 **הייתם עוואודה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו,) (להלן: "עניין עוואודה") התייחס בית המשפט העליון לחומרה שבעבירות הנשק:

"...נשק הוא נשק הוא נשק, ובנסיבות הישראליות נשק בידים לא מורשות עלול להתגלגל למקום לא טוב, וכדברי האומר "מחזה שבמערכת הראשונה נראה אקדח, עשוי האקדח לירות במערכה האחרונה....".

10. בעניינו, מידת הפגיעה בערכים המוגנים אינה מבוטלת. כאשר פלוני נכנס לחצרו של אלמוני ומאיים עליו תוך שהוא מחזיק בנשק עם מחסנית בשל סכסוך קודם, ובאותה חצר נמצאים אנשים נוספים, אותו פלוני פוגע באופן ממשי בשלומו ובביטחונו של הציבור, כאשר בה בעת פוגע הוא בביטחונו, שלומו ושלוות רוחו של אלמוני באופן ממשי.

יחד עם זאת, משנתנו דעתנו כי המחסנית באקדח הייתה ריקה מכדורים ניתן לומר כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים פחתה במידה מה.

11. באשר לנסיבות ביצוע העבירות ראוי לציין כי אף אם לכאורה כל אחת מן העבירות (החזקת הנשק והאביזר והאיומים) בוצעה, כשלעצמה, בנסיבות שאינן מחמירות יתר על המידה, הרי שדווקא השילוב בין העבירות הוא שמחמיר הנסיבות ביחס לכל אחת מהעבירות. אין דומה החזקת נשק "סתם" בארון בבית להחזקת נשק ומחסנית (אף אם ריקה) אגב ביצוע עבירת אלימות, ובמקביל, אין דומים איומים "סתם" לאיומים המלווים בהחזקת נשק באופן לא חוקי על ידי המאיים.

ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות נתתי משקל גם לסוג כלי-הנשק והאביזר שהחזיק הנאשם באופן לא חוקי (אקדח ומחסנית), לעובדה שהנאשם הוא מחולל ויוזם האירוע, לנזק הגופני שעלול היה להיגרם למתלונן ולאחר ששהו בחצר ולנאשם לו היה האירוע מסלים ולעובדה שהאירוע היה באור יום ובטבורה של עיר.

לקולא נתתי משקל למשך הזמן הקצר שנמשך האירוע, לעובדה כי בסופו של יום הנשק הגיע אל המשטרה ולא לידיים עוינות ולכך שלא נגרם בסופו של יום נזק גופני או נפשי ממשי למאן דהוא. כן נתתי משקל לכך שהמחסנית הייתה ריקה מתחמושת ולכך שהנאשם עצמו נפגע במהלך האירוע.

12. הפסיקה בעבירות הנשק היא מגוונת ותלויה בנסיבות ה"עושה" לרבות בגילו ובעברו הפלילי של הנאשם, ובנסיבות ה"מעשה" לרבות סוג הנשק, כמות הנשק או התחמושת, משך הזמן שהנשק הוחזק, המקום בו הוחזק הנשק, בשאלה אם נעשה בנשק שימוש ובתכלית שלשמה הוחזק הנשק.

לצד זאת, בית המשפט העליון חזר בשנים האחרונות פעם אחר פעם על כך שיש לתת ביטוי עונשי הולם ומרתיע לעבירות הנשק, ולצורך להחמיר בענישה ולהשית עונשי מאסר מאחורי סורג ובריה והכל כדי לנסות ולהתמודד עם התרחבות תופעת עבירות הנשק. לעניין זה ראו ע"פ 2564/19 **איברהים אזברגה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.6.2019), פסקה 10:

"קיימת בפסיקה מגמת החמרה ברמת הענישה של המעורבים בעבירות נשק תוך מתן ביטוי עונשי הולם לסכנה הנשקפת מהן; וזאת במטרה להרתיע את היחיד והרבים גם יחד מפני ביצוען. ברירת המחדל בעבירות נשק היא אפוא מאסר בפועל גם כאשר הנאשם נעדר עבר פלילי..." (דגש לא במקור, י', ל').

וכן ע"פ 5330/20 **סמיר ענבתאוי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.11.2020), פסקה 14:

"בלב הדברים, עומדת החומרה היתרה הנובעת לביצוע עבירות נשק, לסוגיהן. בית משפט זה חזר ועמד בפסיקתו, לרבות בשנים האחרונות, על הסכנה הממשית הגלומה בעבירות אלה לשלום הציבור ולביטחוננו ועל הצורך האקוטי במיגורן, ובכלל זה על הצורך בהחמרת הענישה. ככלל, עונשם של המעורבים בעבירות נשק הוא מאסר ממושך לריצוי בפועל, אף אם הם נעדרים עבר פלילי מכל סוג שהוא וזו להם העבירה הראשונה...וכך גם אם מדובר בבגירים צעירים, במקרים המתאימים...יתרה מכך, בשל החומרה היתרה שבעבירות

אלו והסיכון הגבוה שיש בהן לשלום הציבור ניתן משקל רב יותר לאינטרס הציבורי ולשיקולי ההרתעה" (דגש לא במקור, י', ל').

בענייננו מדובר בעבירה של החזקת נשק בנסיבות מיוחדות בהן הוחזק אקדח עם מחסנית ריקה תוך כדי איום על המתלונן ומטבע הדברים קשה למצוא פסיקה בנסיבות דומות.

בע"פ 4876/12 **מרדכי עמר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.1.2013) בית המשפט העליון קיבל את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של החזקת נשק, איומים, ירי באזור מגורים ומעשה פזיזות ורשלנות והפחית את עונשו ל-24 חודשי מאסר חלף 30 חודשי מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי. במקרה זה בעקבות סכסוך בעניין פעוט שהסלים הגיע המערער עם רכב לכוון ביתו של המתלונן, ניצב במקביל לרכבו של אחר חברו של המתלונן שעמד על המדרכה ליד הרכב לצדו של המתלונן קרא לו לבוא לבית הקברות וירה מתוך הרכב מספר יריות אל רכבו של האחר בתוכו ישב אדם אחר ופגע בחלק האחורי של הרכב. מקרה זה חמור יותר מהמקרה שבענייננו נוכח האיום באמצעות נשק טעון וירי מאותו נשק.

בע"פ 2006/12 **מדינת ישראל נ' קאסם אסדי** (פורסם בנבו, 25.3.2012) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של נשיאת נשק ותחמושת, איומים ויריות באזור מגורים והותיר על כנו עונש של 15 חודשי מאסר שגזר עליו בית המשפט המחוזי. במקרה זה הגיע המערער לביתו של המתלונן לו היה אחיו חייב כספים כשהוא נושא נשק ובהמשך איים על המתלוננת שיצאה למרפסת הבית בעודו מחזיק באקדח ויורה כדור אחד לעבר החלק העליון של הבית. נראה כי גם מקרה זה חמור יותר מהמקרה שבענייננו בשל השימוש בנשק (אם כי באותו מקרה הנאשם היה נעדר עבר פלילי ובעל נסיבות שהצדיקו התייחסות מקלה).

בע"פ 149/12 **אשר אלמליח נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.3.2012) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם על הכרעת הדין ועל גזר הדין שהשית בית המשפט המחוזי שהורשע בעבירות של נשיאת נשק, איומים והחזקת רכוש גנוב והותיר על כנו עונש של 24 חודשי מאסר. במקרה זה הגיע המערער לבית המתלוננים והדביק רימון באמצעות סרט הדבקה לקרטון אותו הדביק לדלת הדירה כאשר לנצרת הרימון קשר חוט. גם במקרה זה נסיבות ביצוע העבירה חמורות יותר מאשר אלו שבענייננו.

בע"פ 2892/13 **מוחמד עודתאללה נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.9.2013) נדחה ערעורו של המערער שברכב בו נהג נתפס אקדח ובו מחסנית ריקה מכדורים מוסתר מתחת לשטיחון של כסא הנהג. בית המשפט העליון הותיר על כנו עונש של 21 חודשי מאסר.

בע"פ 6294/10 **אלקיעאן ואח' נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.02.2011) דחה בית המשפט

העליון את ערעורם של נאשמים שהורשעו בהחזקת אקדח טעון ומחסנית. בגין מעשים אלו נדונו המערערים ל- 10 חודשי מאסר בפועל. יצוין, כי במקרה זה המליץ שירות המבחן על עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות ולנאשמים לא היה עבר פלילי מכביד.

בת"פ (מחוז-ת"א) 40834-09-15 **מדינת ישראל נ' מוחמד חאפז קונדוס** (פורסם בנבו, 1.2.2016) גזר בית המשפט המחוזי במסגרת הסדר טיעון "סגור" עונש של 27 חודשי מאסר על נאשם שהורשע בעבירות של החזקת נשק, נשיאת נשק, איומים מתוך מניע של עוינות כלפי ציבור, מעשה פזיזות ורשלנות ועבירות תעבורה. במקרה זה הגיע הנאשם עם אופנוע כשהוא נושא רימון הלם והשליכו מבלי לשחרר את הנצרה לחצר מבנה של בית כנסת בשל עוינותו כלפי יהודים דתיים.

עיינתי בפסיקה שצרפו הצדדים וזו באופן טבעי כללה מקרים בהם נסיבות ביצוע העבירה והנסיבות האישיות של הנאשם היו שונות מאלו שבענייננו.

כך למשל צרף ב"כ הנאשם את ת"פ (שלום-ב"ש) 15093-06-19 **מדינת ישראל נ' אלקסאסי ואח'** (14.9.2020) בו נדון הנאשם 3 בגין עבירה של סיוע להחזקת אקדח ל-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות; את ת"פ (שלום-ב"ש) 37776-05-16 **מדינת ישראל נ' אסד** (24.12.2017) בו דובר במי שהורשע בהחזקת אקדח טעון במחסנית ותחמושת מעל לארון בביתו ונדון ל-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לאחר ששירות המבחן המליץ להטיל עליו עונש של צו של"צ ואת ת"פ (מחוז-ב"ש) 13572-08-17 **מדינת ישראל נ' אבו סיאם** (15.11.2018) בו דובר במי שהורשע בעבירה של החזקת נשק בכך שעזר לאחר לנקות את הנשק כדי שהאחר יוכל למכור אותו בהמשך. בגין כך נדון הוא לעונש של 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. גם במקרה זה דובר בנאשם נעדר עבר פלילי אשר בעניינו הוגשה המלצה חיובית למדי של שירות המבחן.

ביחס לפסיקה שצרפה המאשימה מצאתי לציין את:

ע"פ 761/07 **מדינת ישראל נ' מיכאל אדרי** (פורסם בנבו, 22.2.2007) בו קיבל בית המשפט העליון את ערעור המאשימה והטיל על הנאשם שהורשע בעבירות של החזקת נשק והפרעה לשוטר עונש מאסר של 24 חודשים חלף 12 חודשים שגזר עליו בית המשפט המחוזי. במקרה זה החזיק הנאשם באקדח, מחסנית ותחמושת בתחתוניו כשהוא נוהג ברכב והציג לשוטרים שעצרו אותו לבדיקה תעודת זהות של אחר. יש לציין כי בענייננו הנאשם לא החזיק בתחמושת ולא הפריע לשוטרים ואולם הורשע בעבירת איומים;

את ע"פ 5604/11 **נידאל נסאר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.9.2011) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בהחזקת נשק, מחסנית ותחמושת והותיר על כנו עונש של 12 חודשי מאסר. לכאורה מקרה זה חמור יותר מענייננו כוון שהנאשם החזיק בנשק עם תחמושת ואולם הנשק הוחזק בביתו של הנאשם ולא מחוצה לו ואגב ביצוע עבירת אלימות, כבענייננו. בנוסף, שם לנאשם היה תסקיר חיובי של שירות המבחן, נסיבות משפחתיות מורכבות ואף שאלת תקינות הנשק עמדה על

הפרק;

את ע"פ 7655/11 **טארק אל ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.4.2012) בו נדון הנאשם ל-15 חודשי מאסר (במסגרת הסדר טווח שבין 10 ל-20 חודשי מאסר) בגין כך שהחזיק בנשק טעון בעודו שוהה בכפר ונמלט משוטרים שביקשו ממנו לעצור.

מסקירת הפסיקה עולה כי העמדה העונשית שהציגה המאשימה, לרבות בהקשר של מתחמי העונש ההולם, אינה מתבססת על הענישה הנוהגת, ולא בכדי ציינה זאת המאשימה בעצמה בטיעוניה הכתובים.

לצד זאת, ראוי להזכיר כי לא מתחם העונש ההולם ולא העונש שנגזר בסופו של יום נקבעים אך בהתאם לענישה הנוהגת, כי אם בעיקר בהתבסס על הנתונים הקונקרטיים של ה"עושה" וה"מעשה".

13. לא מצאתי בענייננו לחרוג ממתחם העונש ההולם ובתוך מתחם העונש ההולם מצאתי לתת משקל מסוים להודאת הנאשם, הודאה שיש בה משום לקיחת אחריות חרף העיתוי בו זו נמסרה (רק לאחר שנשמעו עדי התביעה וההגנה). כן נתתי משקל לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, כמו גם לנזק שיגרם לו ולמשפחתו כתוצאה מהעונש שיוטל עליו.

נתתי משקל גם לעברו הפלילי המכביד של הנאשם הכולל 12 הרשעות בעבירות רכוש, סמים, שיבוש מהלכי משפט ועבירת נשק (שביצע במהלך שירותו הצבאי בשנת 2004) כשההרשעה האחרונה היא מחודש פברואר 2020. יחד עם זאת, מוצא אני לציין, כי לא מצאתי לתת משקל **מוגבר** להרשעה הקודמת בעבירת בנשק שכן זו מתייחסת לעבירה שונה בנשק, אשר נעברה על-ידי הנאשם במהלך שירותו הצבאי, כאשר חלף זמן רב מעת ביצועה (17 שנים).

מכל מקום, ניתן לומר כי עברו הפלילי המכביד של הנאשם ועונשי המאסר שריצה בעבר לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות, ומכאן שיש מקום לתת ביטוי בענישה גם לשיקול ההרתעה האישית, וזאת לצד שיקול ההרתעה הרבים הנדרש בגזרה זו של עבירות (ראו למשל ע"פ 1323/13 **רך חסן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 5.6.2013], פסקה 13).

באשר לרכיב פסילת רישיון הנהיגה לו עתרה המאשימה, אציין כי לעתירה זו יש טעם נוכח כך שהנאשם נהג ברכב כשהוא מחזיק באקדח ובמחסנית. יחד עם זאת, נוכח העובדה כי פרנסתו של הנאשם תלויה ברישיון הנהיגה (נהג משאית לדבריו), מצאתי שלא להכביד את היד עם הנאשם ביחס לרכיב זה, ומכאן שמצאתי להסתפק בפסילה מותנית של רישיון הנהיגה.

14. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר.

- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת נשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין על חלופותיו השונות.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות, לרבות איומים.
- ד. קנס בסך 3,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך שלושה חודשים מהיום.
- ה. פיצוי למתלונן ע.ת 1 בסך של 1,500 ₪. הפיצוי ישולם בתוך חודשיים מהיום. כל תשלום בתיק ייזקף תחילה לטובת הפיצוי. המאשימה תעביר פרטי המתלונן למזכירות בתוך 10 ימים מהיום.
- ו. אני פוסל את הנאשם מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך 6 חודשים וזאת על תנאי שלא יעבור עבירת פשע תוך שימוש ברכב במשך שנתיים מיום שחרורו מן המאסר.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"א ניסן תשפ"א, 24 מרץ 2021, במעמד הצדדים.